

Arrest

nr. 60 491 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAUI, die loco advocaat M. KEMPENEER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Albanese herkomst te zijn.

Sinds eind 2009 zou u last gekregen hebben van een neusafwijking en van sinusitis. U zou hiervoor geopereerd zijn geweest op 27 april 2010, maar na de operatie zouden er complicaties zijn opgetreden. Zo zou u regelmatig last hebben van felle hoofdpijn, een bloedneus en problemen met uw ademhaling waardoor u 's nachts nog moeilijk zou kunnen slapen. De arts die de operatie had uitgevoerd zou geen verantwoordelijkheid hebben willen nemen nadat u hem geconfronteerd zou hebben met deze medische fout. Daarop zou u drie andere artsen hebben geraadpleegd, die u allemaal verschillende medicatie zouden hebben voorgeschreven. Doordat u op korte termijn zoveel verschillende medicamenten zou hebben ingenomen, zou uw lever zijn beschadigd.

Doordat u nog steeds hinder zou ondervinden van deze complicaties en geen vertrouwen meer had in de Kosovaarse dokters, zou u besloten hebben om Kosovo te verlaten om verdere medische behandelingen te ondergaan in België.

Bovendien verklaart u dat u in Kosovo moeilijk werk kon vinden en dat u er geen toekomstmogelijkheden had.

Omwille van deze redenen zou u op 16 december 2010 uit Prishtina (Kosovo) zijn vertrokken en op 18 december in België zijn aangekomen. U diende hier uw asielaanvraag in op 24 december 2010.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw Kosovaarse identiteitskaart dd. 22 oktober 2010, uw internationaal paspoort dd. 4 december 2010, medische attesten aangaande de behandeling van uw sinusitis, de complicaties na de behandeling van uw sinusitis en uw leverproblemen.

B. Motivering

Het belangrijkste motief waarom u Kosovo heeft verlaten zijn uw medische problemen.

U verklaart teleurgesteld te zijn in de medische dienstverlening in uw land en u verklaarde dat u geen vertrouwen had om verder geholpen te worden in Kosovo (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot een aparte procedure, namelijk de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u voor de behandeling van uw medische problemen wel degelijk medische verzorging genoot in Kosovo. U verklaart immers zelf dat u na uw operatie in 2009 door drie verschillende dokters zou zijn behandeld (gehoorverslag CGVS, p.9).

Uit niets blijkt dat u in Kosovo hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Het feit dat uzelf niet tevreden was over uw behandeling in Kosovo en u zich in België wilde laten behandelen, zijn geen redenen zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie of in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte verklaart u moeilijk werk te vinden in Kosovo en daarom acht u het onmogelijk om een toekomst op te bouwen in uw land en er een gezin te stichten (gehoorverslag CGVS, p. 12).

In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat dit een louter economische motief is dat geen verband houdt met één van de redenen zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u hebt neergelegd in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en internationaal paspoort bevestigen enkel uw nationaliteit, die hier niet in vraag wordt gesteld. Ook uw medische attesten bevestigen enkel uw medisch probleem, dat hier ook niet in twijfel wordt getrokken. Deze attesten werpen echter geen ander licht op bovenstaande bevinding dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen betreffende subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 maart 2011 dat hij een zeer slechte behandeling kreeg in het ziekenhuis van Pristina "waar men geen deftige behandeling krijgt zonder ernstige politieke zeggenschap van de huidige politieke bonzen" (zie p. 1).

Hij verklaart dat de door hem ingeroepen medische redenen de rechtstreekse oorzaak zijn van de politieke overheden van Kosovo, "die hun "gespecialiseerde" ziekenhuizen slechts openstellen voor hun nabije aanhangers en familieleden" (zie p. 2).

Verzoeker verklaart dat "de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan vluchtelingen, weliswaar kennis geeft van de toestand van de ziekenhuizen in het gebied Kosovo, doch dit niet behelst dat de gewone sterveling van Kosovo de geschikte behandeling krijgt, in casu verzoeker, die door politieke discriminatie geen juiste behandeling krijgt voor zijn aandoening" (zie p. 2).

Volgens hem houden de door hem ingeroepen redenen wel verband met de criteria van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, minstens met de criteria vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet.

Hij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde medische problemen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat er sprake was van discriminatie -op basis van "politieke zeggesteun"- bij zijn medische behandeling in Kosovo, merkt de Raad op dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier.

Zo blijkt dat verzoeker wel degelijk medische verzorging genoot in Kosovo; hij verklaarde zelf (zie verhoorverslag van 24 februari 2011, p. 9) dat na zijn operatie in 2009 door drie verschillende dokters is behandeld.

Het verweer van verzoeker wordt niet aangenomen. Er dient immers te worden benadrukt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Verweerder merkt hier trouwens terecht op dat dit louter een post-factum bewering is die er enkel op gericht is hem alsnog voor de asielstatus te kwalificeren.

Verder is het de Raad niet duidelijk om welke reden verzoeker verwijst naar "de Zwitserse Organisatie voor hulp aan Vluchtelingen"; hij expliciteert zijn verwijzing niet.

Het is niet aan de Raad om gissingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker.

Derhalve blijven de vaststellingen van de bestreden beslissing onverkort gehandhaafd waarbij ondermeer gesteld werd dat blijkt dat verzoeker wel degelijk toegang had tot medische hulp in Kosovo en de aangevoerde economische motieven geen verband houden met één van de redenen zoals vermeld in het Vluchtelingenverdrag of in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat de medische problemen van verzoeker niet vallen onder de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE